

bánik önmagával és embertársaival, éppen ezáltal szolgálja Istent.

A szöveg vége azonban megnevez még egy *második indoklást* is, és ez végtelenül felülmúlja a szombatnak minden pusztán „humanitárius” megalapozását. A pihenőnap ugyanis jele *Istennek, és annak, ahogyan ő viselkedik az emberrel*. Ezen a helyen a fent idézett szöveg különbözik a másik szövegtől, amely a Kivonulás könyvében található (2Móz 20,8-11). A mi kiindulási szövegünk arra mutat rá, hogy Isten megszabadította Izrael népét az egyiptomi rabszolgaságból, tehát munkaerejének kizsákmányolásától. A szombatot ünnepelni eszerint azt jelenti Izrael hívői számára: megvalítani, hogy az Isten színe előtt élt életnek megszabadított, „emberi” életnek kell lennie. A Kivonulás könyve ellenben arra vezeti vissza a szombat ünneplését, hogy a teremtéstörténet szerint Isten hat nap alatt teremtett meg minden dolgot, és a

hetedik napon megpihent művétől (2Móz 20,11). Ezt ne úgy értjük, mintha azért lenne jogunk a pihenőnapra, mivel a teremtés művének hat napja után valamiképpen Isten is kimerült, aztán kipihente magát, úgyhogy ami Istent megilleti, az az embernek is járhat. Az ilyen elképzelésekkel szemben a Biblia többszörösen is biztosít minket arról, hogy Isten örökké tevékenykedik, mindenkor éber, és sosem alszik. A teremtés történetére történő utalás inkább azt akarja mondani nekünk, hogy az Istenben való hit alapján az ember megadhatja magának a pihenőt, mivel, Istennek hála, a teremtés *nem szorul rá* az ember munkájára. *Isten maga áll jól művének beteljesítéséért*. És mielőtt az ember neki áll, hogy „uralkodjék” a földön, tudja meg, hogy az jó és megbízható, mivel Isten alkotta meg.

Igy hát a szombatra vonatkozó parancsolat mindkét indoklása *közös eredményre jut*: Az ember pihenjen

(és semmilyen körülmények között ne veszítse el a pihenésre való képességét), mivel Isten közel van hozzá, emberi történelmében éppúgy, mint az egész világban. Isten megbízásából az ember bizonyos felelősséget visel mindkettőért, a maga történelméért is, vagyis a többi emberrel alkotott közösségben élt életéért, és az őt körülvevő világgért is, beleértve a természetet is. De, Istennek hála, nem kell garantálnia sem a történelem, sem a világ jó értelmét: A világban élt életét végső soron nem saját számlájára kell fölépítenie és meghódítania, hanem *ajándékba kapja* azt. És a pihenőnapot ülj meg annak jeléül, hogy ezt megértette.

**Otto Hermann Pesch**

(Kivonatos fordítás)

**Forrás:** O. H. Pesch: Die Zehn Gebote, Matthias-Grünwald-Verlag, Mainz 1976

## Vegyétek a Szentlelket!

(Jn 20,19-23)

1. Az ApCsel 19,2 számol be arról, hogy Efezusba érkezve Pál apostol megkérdezi a jelenlévőket: „Megkaptátok-e a Szentlelket, amikor hívők lettetek?”

Ez kardinális kérdés minden hívő életében. Mert a hitben felnőttnek lenni csak Isten Lelkének erejében lehet. A hivatáshoz mindig kell küldetés. Sokaknak van hivatásuk, de keveseknek van küldetésük.

2. A keresztyén gondolkodásban a Szentlélek szerepe nem jelentős. Kevés szó esik róla. Nem tudunk mit kezdeni vele. A Szentlélek a perifériára került. Pedig Isten Szentlelkének életünk középpontjában a helye. „A Lélek az, ami éltet.”

3. Aki csak értelemmel akar hívő lenni, nem a Lélek által, az nagy zsákutcába kerül. A Szentírásnak van értelmi megközelítése, de van egzisztenciális értelmezése is (amikor nemcsak a gondolatainkat, hanem az életünket is érinti). Amikor a saját erőnkben bízunk, akkor egy idő után összeomlunk.

A kudarcok után Jézus nem új apostolokat választott, hanem a hitüket akarta feléleszteni, erősíteni. Azt akarja, hogy övéiben legyen öröm, küldetés, békesség, a Lélek ereje, a bűnbocsánat képessége.

4. Két véglet van. Az egyik: Isten Szentlelke nem rángatható le dróton. Nem lehet belegyömöszölni az emberbe. Talán ezért hatástalanok a bérmlások... Gyökössy Bandi bácsi írja: van pünkösdi és van pünkösdista Lélek. A pünkösdista magából próbálja kisajtolni a Szentlelket mindenféle praktikákkal, módszerekkel. A pünkösdi

Lélek belülről-felülről érkezik, nem emberi erőfeszítés eredményeként.

A másik véglet: Isten Szentlelke kézrátétellel közölhető. Ez csak annak sikerül, aki maga is újjászületett a Lélekben.

5. Isten Lelkének befogadása:

– Annak lehetséges, aki vágyódik rá. Aki a maga erejében, okosságában, bölcsességében bízik csupán, annak életében még nem érkezett el az újjászületés pillanata. Aki nem igényli Isten Szentlelkének segítségét, az nem is kapja meg.

– Jézus Krisztus mindenkinek felkínálja a Lelket, aki vizsgálató, bátorító, segítő, ügyvivő az életünkben.

– Isten Szentlelket az kapja meg, aki kiüresíti önmagát. Isten Szentlelke azt tudja betölteni, ami üres.

– Aki megtapasztalja gyengeségét, végességét, aki hajlandó a Szentléleknek teret adni az életében, azt betölti.

6. Csak a Lélek által maradhatunk a jézusi úton. Közösségeink csak általa maradnak egyben. A Lélekben való megújulásra, újjászületésre mindannyiunknak szüksége van.

A pünkösdi élmény hatására minden elrendeződik, helyére kerül életünkben. Isten Szentlelke nem bezárja, hanem kinyitja az ajtókat. Szentlélekkel telítődött emberekké, közösségi tagokká kell válnunk.

Ismertté kell tennünk Isten Szentlelket működésében, hatásaiban.

**Vincze József**